

**ИЗЯВЛЕНИЕ
ДО МЕДИИТЕ НА
АРХИМАНДРИТ ДИОНИСИЙ –
ИЗБРАН, УТВЪРДЕН И НАРЕЧЕН ЗА
СТОБИЙСКИ ЕПИСКОП И
ПРОТИВОКАНОНИЧНО СЧЕТ ОТ
НЕИЗВЕСТНО КАКЪВ ДУХОВЕН САН ОТ
КЛИРА НА БПЦ – БПС
РЕШЕНИЕ НА СВ. СИНОД ОТ
02 ОКТОМВРИ 2026 Г.**

Оспорвам т.нар низвержение: защитата ми не бе изслушана, Поверителната ми молба не бе разгледана, а възраженията за компетентността на църковния съд останаха без отговор!

По повод оповестеното на 2 октомври 2026 г. решение на Св. Синод на БПЦ - БП, за утвърждаване на постановеното срещу мен низвержение заявявам, че оспорвам неговата канонична и уставна правомерност. Основанията ми са изложени подробно в моята Поверителна молба до Пълния състав на Св. Синод и засягат самите предпоставки за справедливо църковно правораздаване: компетентността на съда, безпристрастността на съдиите, установяването на каноническото ми положение, правото на защита и необходимостта от мотивирано произнасяне.

Не бях изслушан от Св. Синод преди утвърдителното му осъдително решение. Поверителната ми молба не бе разгледана от пълния му състав в качеството му на съд. Тя бе заведена надлежно в Деловодството на Св. Синод с вх. №: 647/25.09.2026 г. и изпратена прилежно, заедно със съответните приложения към нея до председателя и членовете на Св. Синод, гл. секретар на Св. Синод и патриаршеския викарий в качеството му на мой духовен изповедник, която всички са получили на 28.09.2026 г. Следователно защитата ми беше предоставена 5 дни преди заседанието. Получаването ѝ не замества съдебното разглеждане на изложените факти, документи и възражения в Пълния състав, действащ като съд.

Първият и предварителен въпрос е защо т.нар. Софийски епархийски църковен съд се е произнесъл спрямо мен, след като изрично оспорвам неговата компетентност и поддържам, че не съм му подсъден. В Молбата съм изложил обстоятелствата за каноническото ми преминаване от Старозагорската в Доростолската епархия с надлежни църковни актове. Поискал съм да бъде представено конкретното основание, по силата на което впоследствие се твърди, че съм станал клирик на Софийската епархия. Позоваването на синодален акт от 9 юли 2024 г. изисква представянето на неговия пълен текст и изясняването на правните му последици, както и Отпусно писмо от Доростолска св. митрополия.

Член 177, ал. 2 от Устава ограничава юрисдикцията на епархийския съд в пределите на съответната епархия. Член 186, ал. 1 определя подсъдността на духовниците според местослужението им, а на миряните според настоящия им адрес. Моето живееие в София само по себе си не доказва местослужение в Софийската епархия. Ако срещу мен се води дело като срещу духовник и се налага наказание, засягащо духовния сан, трябва да бъде установено именно местослужението, което обосновава компетентността на този съд. След освобождаването ми от председателството на храмовото настоятелство на Патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“ на 20 май 2016 г. не ми е връчвана заповед за местослужение в Софийска епархия, както и в Св. Синод.

В моята Молба с поставен от мен гриф „ПОВЕРИТЕЛНО!“ с цел съхраняване на институционална репутация изложих и библейските основания на защитата си. Те поставят пред Св. Синод въпрос, който не може да бъде отстранен чрез административно гласуване: съответства ли извършеното спрямо мен на Божието слово, което самата Църква признава за основа на своя живот и порядък?! Евангелието поставя недвусмислено изискването човекът да бъде изслушан, а действията му да бъдат действително установени: „Нима нашият закон съди човека, ако първом не го изслуша и не узнае какво върши?“ (Йоан 7:51). Неизслушването ми и неразглеждането на представената писмена защита засягат именно това изискване. Получаването на Молбата не е нейното разглеждане, както наличието на обвинение не е доказателство за неговата истинност. Свещеното Писание изрично отхвърля възможността авторитетът на обвиняващите да замести изследването на истината. В разказа за Сусана обвинителите са старейшини и съдии, но именно

срещу произнесеното под влиянието на техния авторитет осъждане пророк Даниил възразява: „без да изследвате и без да узнаете истината, осъдихте“ (Дан. 13:48). Познавах се на този текст, защото духовният сан и институционалното положение не освобождават никого от проверка на твърденията му. Апостолското наставление е също толкова определено: „Обвинение против презвитер не приемай, освен при двама или трима свидетели“ (1 Тим. 5:19), като непосредствено след това се изисква правилата да бъдат пазени „без предубеждение“ и нищо да не бъде вършено „по пристрастие“ (1 Тим. 5:21). Следователно и обвинението, и доказателствата, и безпристрастността на произнасящите се подлежат на действително изследване.

Изискването за справедлив съд обвързва еднакво началстващия и подчинения: „Не вършете неправда в съд; не проявявай пристрастие към бедния, нито почитай лицето на властния; с правда съди ближния си“ (Лев. 19:15). Христовата повеля е: „Не съдете по външност, а съдете с праведен съд“ (Иоан 7:24). Затова настояването ми да бъдат установени компетентността на съда, действителният ми канонически статус и основанията на обвинението представлява искане за изпълнение на собственото църковно задължение към истината. Никой не може да изисква от мен подчинение на църковния порядък, като същевременно отказва да отговори дали сам го е спазил.

В Молбата си припомних и възражението на свети апостол Павел срещу власт, която претендира да съди по закона, докато сама го нарушава: „Ти седиш да ме съдиш според закона, а, нарушавайки закона, заповядваш да ме бият?“ (Деян. 23:3). Този въпрос има пряка нравствена относимост към моя случай: с какво основание се изисква от обвиняемия да зачита правилата, ако възраженията му за тяхното нарушаване остават без мотивиран отговор? Архиерейското достойнство увеличава отговорността за правомерното упражняване на властта. То не освобождава от нея.

Същата библейска мяра поставям и спрямо близо дванадесетгодишното неразрешаване на положението, създадено от собствените синодални решения за моя избор, утвърждаване и архиерейско наречение. Христос предупреждава: „защото с какъвто съд съдите, с такъв ще бъдете съдени, и с каквато мярка мерите, с такава ще ви бъде отмерено“ (Мат. 7:2). Следователно оценката на моите действия не може нравствено да бъде откъсната от оценката на действията и продължителното бездействие на онези, които са носили отговорност за моя църковен път. Апостолът определя дадената му от Господа власт като власт „за назидание, а не за разорение“ (2 Кор. 13:10). Настоявам Св. Синод да отговори именно пред това предназначение на църковната власт: как е изпълнил пастирската си отговорност към мен, преди да пристъпи към най-тежкото наказание спрямо духовния ми сан!?

В Молбата си съм обосновал това възражение и чрез каноническите принципи за пределите на епископската власт и принадлежността на духовника, изразени във 2-ро правило на Втория вселенски събор, 8-о правило на Третия вселенски събор и 20-о правило на Четвъртия вселенски събор. Тези правила имат различен исторически предмет, но утвърждават общо начало: църковната власт има определени предели, а принадлежността към чужда църковна юрисдикция не може да бъде пренебрегвана произволно. Именно затова настоявам за доказване на компетентността чрез надлежни актове.

Съгласно чл. 186, ал. 2 и 3 от Устава всеки църковен съд преценява собствената си подсъдност, а спорът за нея се разрешава от Св. Синод в намален състав. Следователно обявяването на Софийския епархийски съд за компетентен от самия него не изчерпва възможността за проверка. Възражението ми изисква отделно, мотивирано разрешаване по установения ред.

Вторият предварителен въпрос е каноническото ми положение след извършените на 28 ноември 2014 г. избор, синодално утвърждаване и литургично наречение за Стобийски епископ. В Молбата съм посочил и последващото официално нотариално заверено удостоверяване на това положение от патриарх Неофит през 2016 г., както и синодалното уреждане на временното ми презвитерско служение до епископската хиротония. Тези актове трябва да бъдат разгледани в тяхната съвкупност и да се установят последиците им.

Изборът и наречението не са самата епископска хиротония. Но неизвършената хиротония не дава отговор на въпроса какво е станало с вече извършените синодални действия и

как те се отразяват върху моя статут и съдебния ред. Поисках този въпрос да бъде разрешен изрично от компетентната синодална власт. Позоваването ми на чл. 182, ал. 1 и 3 от Устава изисква именно такава преценка, а не предварително предположение нито в моя полза, нито срещу мен.

Третият въпрос е безпристрастността. В Поверителната молба съм поставил конкретно възражение за съвместяването на различни роли, когато обвинението включва твърдения за изказвания срещу самия Български патриарх и Софийски митрополит Даниил. Трябва да бъде установено дали и в какво качество лично засегнатото лице е участвало в иницирирането на производството, във формирането на обвинението и в последващото произнасяне и одобряване по неговия резултат.

В молбата съм се позовал на чл. 39 и 40 от използвания там текст на Правилника, които уреждат отвода при заинтересованост и разглеждането му без участието на отвежданото лице. Настоявам да бъде посочено как тези възражения са разрешени и коя редакция на процесуалните правила е приложена. Самият Устав в чл. 183, ал. 3 признава заинтересоваността като пречка за участие в съдебния състав на Св. Синод в намален състав, респективно и в пълен, а и в Архиепископския събор. Следователно въпросът за безпристрастността принадлежи на собственото прецедентно право на Българската църква.

Тази защита има и дълбоко каноническо основание. Пето правило на Първия вселенски събор изисква съборно изследване дали отлъчването е справедливо, или е породено от лична дребнавост, спорливост или неблагоклонност на епископа. Макар непосредственият предмет на правилото да е отлъчването, то свидетелства за основополагащо разбиране: актът на църковната власт подлежи на проверка и за начина, по който е упражнена самата власт.

Четвъртият въпрос е действителната възможност за защита. В Молбата подробно съм разгледал правилата за запознаване с обвинението и доказателствата, за представителство, обяснения и опровержения, за последната дума на обвиняемия и за условията на задочното производство. Позовал съм се на чл. 16–19, 43, 46, 67 и 81 от използвания текст на Правилника. Настоявам да бъде показано как тези гаранции са спазени спрямо мен.

Твърдя, че всяко производство в отсъствието на обвиняемия е непременно недействително, съгласно Свещеното Писание и Църковното право. Още по-малко то позволява подадената писмена защита да бъде пренебрегната. Моето оспорване на компетентността на определен съд не представлява признание на обвиненията.

Петият въпрос е липсата на изложени пред обществеността конкретни мотиви за наказанието. Не е достатъчно да се съобщи, че съществува решение за низвержение. Трябва да бъде изяснено кои действия са приети за доказани, въз основа на какви доказателства, кои точно канонични и уставни разпоредби са приложени и защо е определена тази санкция.

В Молбата съм се позовал на чл. 78–80 от използвания текст на Правилника относно съдържанието, подписването и получаването на съдебното решение. Описал съм и обстоятелствата от 2 септември 2026 г., когато решението ми е било предоставено за прочит, но не съм получил препис. Настоявам да бъдат проверени документите за връчване и да ми бъдат предоставени пълните актове с мотивите им. Това има значение и за срока за обжалване, който чл. 188, ал. 1 от Устава свързва с връчването на решението.

Шестият въпрос, който е фундаментален е смисълът на синодалното утвърждаване. Собствената практика на БПЦ показва, че то не е задължително потвърждаване на всяка епархийска присъда, особено на неприсъща. На 1 декември 2011 г. Св. Синод отказва да утвърди постановените низвержения на архимандрит Климент Бобчев и свещеноиконом Иван Петкин, като се позовава на църковното единство и пастирската грижа. Това е официално публикуван прецедент, който съм посочил в Молбата си, както и много други.

Този случай доказва, че Синодът в Пълния си състав има действителна отговорност да прецени представеното му решение. В моя случай поисках преди утвърждаването да бъдат изследвани самата компетентност на съда, каноническото ми положение и статус, възраженията за заинтересованост и процесуалните нарушения. Именно това разглеждане не беше извършено по моята Поверителна молба.

Над всичко това стои един морален императив, от който Св. Синод не може да се освободи чрез гласуване. В продължение на близо дванадесет години същият този Синод ме остави в неразрешеното положение, породено от собствените му решения: избран, утвърден и литургично наречен за епископ, с отложена хиротония и без окончателно разрешаване на моя църковен път. Днес той претендира да оценява поведението ми, без преди това да е понесъл отговорността за собственото си продължително бездействие и за човешките, духовните и житейските последици от него. Заявявам категорично: Синод, който ме е изоставил в това положение, няма моралното право да бъде мой едностранен обвинител и нравствен съдник, докато отказва да подложи на същата мяра собствените си действия и бездействия. Не приемам последствията от дългогодишното ми изоставяне да бъдат използвани срещу мен, а отговорността на изоставилите ме да остава извън обсъждане. Архиерейското достойнство задължава към по-голяма отговорност; то не дава нравствена неприкосновеност. Който изисква от мен отговор пред Църквата, е длъжен сам да отговори пред нея: защо близо дванадесет години не разреши създаденото положение и защо сега пристъпва към наказание, без да изслуша човека, понесъл неговите последици?!

Поради съвкупността от тези основания определям извършеното спрямо мен като противоканонично и противоуставно и настоявам за надлежната му църковносъдебна проверка. Поискам установяване на нищожността на производството по Дело № 1 на Софийския епархийски църковен съд, а ако тази правна квалификация не бъде възприета във вътрешното църковно право, установяване на недопустимостта и обезсилване на постановения акт. Това е мое изрично искане, по което настоявам да получа мотивирано произнасяне.

Запазвам си правото на канонична апелация до Негово Всесветейшество Архиепископа на Константинопол – Новия Рим и Вселенския патриарх и Светия и Свещен Синод на Великата Христова Църква-Майка - Вселенската Патриаршия, съобразно възприеманото от Вселенския престол право на еклитон по 9-о и 17-о правило на Четвъртия вселенски събор. Ще поставя за разглеждане основанията на съдебната компетентност, неизслушването ми, неразглеждането на писмената ми защита и останалите подробно изложени възражения, както и на предходна моя кореспонденция до Св. Синод, която бе приложена към Молбата ми.

Отстоявам и своите човешки, религиозни, трудови и осигурителни права. Споделям разбирането за неотменимото достойнство на личността, защитено от Вселенския патриарх Вартоломей в словото му в Оксфорд преди няколко дни. За мен то изисква църковната власт да зачита човека и когато той оспорва нейно действие. Монашеското посвещение не означава отказ от приложимата законова защита, особено за избран за епископ със словата: “Изволия Св. Духу и нам”.

Ще сезирам Прокуратурата на Република България и всички компетентни държавни органи за действията като КЗД и Националния омбудсман, с които считам, че са нарушени гарантираните ми от закона права. Пзовавам се на чл. 58, ал. 1 и 2 от Конституцията във връзка с чл. 37: задължението за спазване на Конституцията и законите и за зачитане на чуждите права обвързва и носителите на църковна власт, а религиозните убеждения не освобождават от установените законови задължения. Ще поискам проверка на фактите и документите и предприемане на действия в рамките на правомощията на всеки сезиран орган – международен, европейски и национален, при зачитане на конституционното отделяне на религиозните институции от държавата в тяхната им религиозна доктриналност. Ще запозная достопочтеното представителство на Дипломатическия корпус у нас с противоправните деяния на ръководството на една от религиозните институции.

Обръщам се към медиите с искане да представят тези конкретни възражения наред със Съобщението за наказанието. Същественият обществен въпрос е дали то е постановено от компетентен и безпристрастен съд, при действителна възможност за защита и след мотивирано обсъждане на представените документи.

Оставам верен на Христовата Църква и на убеждението, че нейната власт е служение на истината, правдата и спасението. Настоявам моят случай да бъде разгледан именно с тази отговорност. Евангелският въпрос остава неизбежен: „Нима нашият закон съди човека, ако първо го не чуе и узнае, какво върши?“ (Иоан 7:51).

Тъй като Молбата ми бе поверителна със запазено от мен право да я направя публично достояние при безогледна несправедливост спрямо Вярата и личността ми, която също е по Божий образ и подобие, то надлежно я прилагам.

Приложение: по текста!

Оставам с дълбока почит и в молитва към Христа Господа, Който е Пътят, Истината и Животът.

Честит и хубав Дионисиевден! Светла, вечна и блажена да е паметта на О'Бозе почившия Български цар Самуил!

София, 2 октомври 2026 г.